

Fernando

Věra Špinarová

Vzpomínáš jak já, Fernando,
vzpomínáš tu noc,
kdy poprvé jsi pod mým oknem stál.
Noc krásná jak dnes, Fernando,
a s tvou písní vánek
spící plání k horám odlétal.
Náhle obzor potemněl
a v zápětí vřením bubnů bíle vzplál.

Blížili se k nám, Fernando,
a já stála se svým stínem
oba stejně bezbranní.
Bála jsem se tak, Fernando,
jak se bojí o svou lásku
všichni zamilovaní,
a když viděl jsi mou tvář,
ukryl jsi beze slova můj strach do dlaní.

Pláštěm dýmu jsi mou láskou šel,
tou výhní střel, Fernando,
vzduch se v sálajícím žáru chvěl,
s tou písní zněl, Fernando.
I když nepřiznáš, že jsi se bál,
stejně jak já.

- Z tvého strachu mohou v stínu cest
dnes růže kvést, Fernando.

Přešlo mnoho let, Fernando,
tvé čelo vrásky brázdí,
vlasy stříbro protkává.
Ale dnešní noc, Fernando,
jako tenkrát září velké lásky
zvolna roztává,
to, že slyším trubky znít
je tím, že vzpomínka v nás věčně zůstává.

Pláštěm dýmu jsi mou láskou šel,
tou výhní střel, Fernando,
vzduch se v sálajícím žáru chvěl,
s tou písní zněl, Fernando.
I když nepřiznáš, že jsi se bál,
stejně jak já.

- Z tvého strachu mohou v stínu cest
dnes růže kvést, Fernando.
Pláštěm dýmu jsi mou láskou šel,
tou výhní střel, Fernando,
vzduch se v sálajícím žáru chvěl,
s tou písní zněl, Fernando.
I když nepřiznáš, že jsi se bál,
stejně jak já.

- Z tvého strachu mohou v stínu cest
dnes růže kvést, Fernando.
Pláštěm dýmu jsi mou láskou šel,
tou výhní střel, Fernando,

vzduch se v sálajícím žáru chvěl,
s tou písní zněl, Fernando.
I když nepřiznáš, že jsi se bál,
stejně jak já.